

Архитектурно Биенале Венеция 2023. „Лаборатория на бъдещето“

Арт инсталация
„Bring Life. Fight the Shadow“.
„Аз сме“ е по-важно от „аз съм“.

Връщайки се назад в историята, антрополозите ни дават един отговор на въпроса защо сме оцелели като вид- “Не сме се превърнали в доминиращия вид на Земята благодарение на силата, скоростта или интелекта си, а на факта, че сме си сътрудничили най-добре от всички видове.”

Няма нищо по-витално за човешката природа от усещането ни за свързаност един с друг. В сложни времена е естествено човек да се върне към основните принципи и простото действие. Какво по-основно от връзката ни с природата и тази един с друг? Разсъждавайки над световната история, трудно остава незабелязан един принцип, който се е надвесил над човечеството като сянка- победата на силния над слабия, на малкия над големия. Принцип който тревожи и ни кара да си задаваме въпроса дали бъдещето не принадлежи на „и-и“, а не на „или-или“? В този глобален свят, в който живеем нарастват именно глобалните предизвикателства(глобално затопляне, социално неравенство). Успешното справяне с тези предизвикателство ще доведе обща победа за всички, следствие на всеобщите ни действия и усилия.

Последните няколко години разтресаха света и Европа- пандемия, войни, напомнящи ни, че сюжети, принадлежащи на миналото, могат да станат нашата реалност и днес. Това трябва да събужда нашата осъзнатост и емпатия, да осъзнаем, че принадлежим на един глобален свят и да се борим за движението в съзидателната посока във всяка секунда с всяко действие.

Изводите днес за човечеството са колкото и напреднало и променено да е, токова и разкъсвано от противоречия, неравенства и конфликти. Светът се движи от поляризиращи категории- Изток-Запад, свои-чужди, социализъм-демокрация. Това разделение и липса на толерантност хвърлят дебела сянка върху човешкия потенциал. Кризите от последните години ни показаха осезателно колко е глобален светът и как всички ние заедно го изграждаме. Светът се задвижва от повтарящи се принципи. Ако днес приемем дескриминацията за нормална, утре ще почука на нашата врата. Ако днес приемем войната за нормална, утре ще почука на нашата врата. Ако днес не ограничим заразата в България, утре ще е пламнала в Германия. Именно срещу тези зависимости се изправяме последните години. Ковид ни научи, както каза българския писател Георги Господинов, че всички сме част от тялото на света и ако това тяло го боли в Италия или Испания, то няма как да не го боли и в София, и в Бургас.

Ковид ни извади от комфортните балончета, с които бяхме свикнали и започнахме да се озъртаме какво се случва извън нас. Какво се случва в съседния град, държава, континент. Как са се справят те? Ще се справим ли и ние? Всъщност кои сме ние? “Ние”. Защото колкото повече се оглеждахме какво става извън нашия познат свят, толкова

повече се оказваше, че реалността за всички е еднаква и всички зависехме от това как заедно ще овладеем кризата. Грижата не просто за себе си и близките, а и за всички околни.

Този забързан свят, погълнат от индивидуални успехи, рязко се забави, рязко спря и беше принуден да се вгледа в себе си. Осъзнахме как "аз" сме "ние".

На няколко стотин километра от България се води война- най-страшното проявление на човешката история. Страхът и ужасът, които завладяха украинските сърца, отекнаха в цяла Европа, но най-вече в околните държави. Над страха надделя емпатията и желанието за помощ- хиляди души се притекоха на помощ, предлагайки дом, подкрепа и опора. Кризата обедини, отрезви и ни направи по-състрадателни. Войната ни показа, че мирът е нещо, за което трябва да се борим всеки ден и не бива да приемаме за даденост.

Светът се промени и предстои да се променя. В свят на индивидуализъм глобалните проблеми намират решение в колективността. Това което ще събуди утрото е усилието за обща посока. Енергията на хората е това, което движи света. Учените твърдят, че седим на прага на революция, задвижена от технологиите и изкуствения интелект. Не можем да предскажем бъдещето, но едно е сигурно- бъдещето е промяна. Това върху, което имаме власт е нашата осъзнатост и отговорност.

Посланието на инсталацията е към всеки един човек. Тя е не само архитектурна, но и житейска и глобална. Целта е да подбуди хората да осъзнаят, че всички ние зависим един от друг и това ни прави обикновено необикновен.

Важно е осъзнаването, че пред нас винаги стои изборът дали да бъдем участници или наблюдатели, дали да действваме или бездействаме, дали отдадем енергия или да отменим. В самата същност на живота е действието. Там където има действие- има живот. Отдавайки енергията си, ние засяваме зрънцето на нашето послание към света. Какво е нашето послание? Капка по капка, зрънце по зрънце всички ние заедно определяме накъде ще се движи светът и как ще изгрее утрешният ден.

Защото ние принадлежим на една никога неспираща система и нашите избори определят посоката ѝ.

Пояснение:

Инсталацията в галерията е лаконична и цели да подкрепи тази в дворното пространство. Заглавието на инсталацията „аз сме“ е по- важно от „ аз съм“ е на световноизвестния български писател Георги Господинов. Темата „аз сме“ намира началото си в романа „Физика на тъгата“, а по- късно по време на КОВИД пандемията авторът пише статии като продължение на концепцията му „аз сме“.